

عنوان مقاله:

نماد و سمبل آب در معماری

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی اسلامی و ترسیم سیمای شهری پایدار با گذر از معماری ایرانی- اسلامی و هویت گمشده آن (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

حامد واقف - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری (واحد علوم و تحقیقات کرمانشاه)

خلاصه مقاله:

روزگاری در کنار کوه، درخت مقدس، چشمه ها و نهرها تمدن هایی شکل گرفتند که یادگاری از باورهای کهن ایرانیان مبتنی بر طبیعت گرایی بوده و ریشه در اعتقاد به ایزدان مهر و آناهیتا دارد. بعضی از این مکانها، پس از روی آوردن ایرانیان به اسلام، تغییر کاربری داده و به اماکن متبرکه و مقدس و مقابر بزرگان دین و عرفان تبدیل شدند. نقش آب را میتوان در تمامی بناهای دوران کهن به وضوح مشاهده کرد از باغهای دوران هخامنشیان و آبراهه های معروف تا استفاده کاربردی از آب در بناهای دوران ساسانیان و قاجار برای زیبایی و تغیر چند درجه ای آب و هوا در اقلیم های گرم و خشک یا معتدل و عموماً این مسئله در بناهای دامنه های زاگرس رخ داده و در بسیاری از بناها که با ورود آب به درون آنها جلوه ای جدید پیدا کرده اند و فضا را دگرگون ساخته اند میتوان روح جدیدی از زندگی و حیات را احساس کرد. آب در زمان معاصر هم از معماری و انسان دور نشده، از حوض های آب درون حیاط ها و فواره های کوچک تا حتی آکواریوم هایی در داخل آپارتمانها.

کلمات کلیدی:

دوران کهن، اقلیم، باغهای ایرانی، ساسانیان، زاگرس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/421966>

